

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Με ένθουοιασμόν ύπεδέχθησαν οί καλλιτέχνηι μις τήν όμιλίαν τοϋ γλύπτου κ. Θωμά Θωμοπούλου περι της καταστάσεως τών τεχνών εν Ελλάδι και περι της κακής διοργανώσεως της Σχολής τών Καλών Τεχνών, τήν όποίαν έκαιμε εις τόν «Σύνδεσμον τών Έλλήνων Καλλιτεχνών».

Ο κλάδος οϋτος καιτοι εινε ό σπουδαιότατος πάντων τών άλλων τοσοϋτον έχει παρεμεληθῆ παρ' ήμιν, ώστε δικαίως εξανέστησαν οί καλλιτέχνηι ζητούτες τήν βελτίωσιν τών παρ' ήμιν καλλιτεχνικών πραγμάτων. Ομοθύμως παρεκάλεσαν τόν κ. Θωμόπουλον όπως συντάξῃ ύπόμνημα και υποβάλωσιν αυτό εις τήν Κυβέρνησιν, ή όποία δέν ύπάρχει άμφιβελλα διι θα τό υιοθετήσῃ διά τό καλόν και τήν πρόοδον της Έλληνικής τέχνης.

*

Έκ Ρώμης

Η Έναρξις της διεθνούς Καλ. Έκθέσεως εν Ρώμη άνεβλήθη επ' όλιγον. Αί προπαρασκευαί προχωροϋν. Οϋτω ή μονότοξος γέφυρα, ή συνδέουσα τήν Έκθεσιν τών Ωραίων Τεχνών μετα της Έθνογραφικής, καθ' όλα έτοιμοι επιτρέψει τήν διάβασιν και δ'δει μεγίστην ζώην εις τήν συνοικίαν Flaminio.

Εν τῇ Έκθέσει βασιλεύει αυτό τό ίδιον άνάκτορον της Έκθέσεως, επιβλητικόν και μεγαλοπρεπές. Οπισθεν αυτού προσετέθησαν πινακοθήκαι 6,000 μέτρων, τοϋ άνακτόρου της Έκθέσεως θεωρηθέντος άνεπαρκούς όπως περιλάβῃ τήν πληθώραν τών έργων. Εποντι κατ' ασειράν οί διάφοροι Padiglioni, διακριομένου ενός έκάστου εκ της άρχιτεκτονικής. Προηγείται ή Αυστρια και ταύτην ακολουθοϋν ή Γαλλία, Ηνωμένα Πολιτεία, Ογγαρία, Γερμανία, Ισπανία, Σερβία, Ισπανία, Αγγλις, Βέλγιον και Ρωσία.

Ενδιαφέρονσαι μίαν θα όωιν αί συλλογαί τών διαφόρων περιπτέρων έκάστου Έθνος μη άρκουμένου εις τήν επίδειξιν έργων άποκλειστικώς Νέας Τέχνης, αλλά παρουσιάζοντος συλλογας και διαφόρων άντικειμένων μεγίτης καλλιτεχνικής αξίας, χρησιμεύοντων, όπως κατανοηθῇ ή προσπάθεια τ.ϋ πεπολιτισμένου κόσμου, εις έκάστην εποχήν προς τελειοποίησιν της Τέχνης.

Προχωροϋντες προς τήν Piazza d'Armi εύρισκόμεθα άντιμέτωποι τοϋ Μεγάρου της Έθνογραφικής Έκθέσεως. Απλοϋν και σοβαρόν οικοδόμημα. Εις τὰ δεξιὰ εύρισκται τό διαμέρισμα της άλιείας, οικοδομή Ένετικῆ, χαρακτηριστικωτάτη. Εν τῷ μέσῳ μέγιστον διάγραμμα πλάγως, αί αΐθουσαι αί περιλαμβάνουσαι τὰ έργα λεία άλιευτικής, έκάστης εποχής έκάστου λαοϋ. Ανωθεν, τό Foro delle Regioni, πλατεία όσκηπής προσωρισμένη δι' ύπαιθρούς συνεδριάσεις. Ο περιβόλος της Πλατείας σχηματίζεται εκ τριών πλευρών ενός τετραγώνου, όπερ άπόληγος εις δύο καμπύλας προς τό άνοικτόν μέρος. Τὰ τέσσαρας γωνίας τού τετραγώνου, και τό τέλος τών δύο καμπυλών κοσμοι ό πύργος διοικευσασίμος καλλιτεχνικώτατα, εξ άγαλμάτων και ταπήτων Gobelin. Ένταϋθα τό επίπεδον κλίνει ελαφρώς μέχρι της επιφανείας μικρὰς λίμνης, όπως ανέλθῃ μέχρι τοϋ ύψώματος σωρείας βρύχων καλλιτεχνικώς περιβαλλόντων τήν λίμνην και διά θαυμασιών αλληγορικών συμπλεγμάτων, τό της Μσοογείου και τοϋ Αδριατικού.

Εξ άμφοτέρων τών μερών της λίμνης άνεγείρονται δύο οικοδομήματα συμμετρικά προς άλληλα, προορισμένα επίσης διά τήν Έθνογραφικήν Έκθεσιν. Αμφοτέρω διακρίνονται επι καλλιτεχνικῶ διακόσμῳ. Πλησιέ-

στατα προς τ' άνωτέρω οικοδομήματα εύρίσκειται ή κυρία είσοδος της αΐθουσης τών έορτών, πλουσία εις γλυπτικήν και ζωγραφικήν. Είναι έξοχον θέαμα l'annello delle Regioni θεωόμενον εκ τοϋ κέντρου μέρους της αΐθουσης τών έορτών. Η όνομασία αυτή έδόθη εις τό κυκλωτερές τών Ιταλικών padiglioni. Συμπληροϋσι τήν Έθνογραφικήν Έκθεσιν ποικίλα διαμερίσματα, μέλλοντα να χρησιμεύωσι προς ψυχαγωγίαν τών επισκεπτών.

Μετὰ τὰς έκθέσεις τών Ωραίων Τεχνών και Έθνογραφικής, έκύει ιδιαιτέρως τήν προσοχήν ή Αρχαιολογική, παρὰ τὰς Termes Diocleziane. Και ό πλέον άδιάφορος επισκέπτης δέν θα μείνῃ άπαθής πρό τών άφομοιωμάτων και σχεδιών έργων Ρωμαϊκής Τέχνης, και δῆ τών Μνημείων, τών εις άπάσας τὰς χώρας όπου ή Ρωμαϊκή κυριαρχία έφθάσε κατοπαρμένων.

Εν τέλει τό castelo San Angelo θα χρησιμεύσῃ εν πρώτοις ως Salone dei Congressi Έθνικών τε και Διεθνών. Θα περιλάβῃ επίσης τό Τοπογραφικόν Μουσείον και τὰς Έκθέσεις τριών χαρακτηριστικών εποχών, τήν τοϋ Μσαιώρου, της Αναγεννήσεως και τήν τοϋ έβδόμου αΐωνος.

M. I.

*

Ο Σύλλογος κυριών ή «Πρόοδος» προεκήρυξε τήν ένήσϊαν Πανελλήνιον έκθεσιν της, ήτις υποδιαιρείται εις τμήματα χειροτεχνιμάτων, ζωγραφικής και δοκιμαστικής, γλυπτικής, φωτογραφικής και δαγτελλών. Θ' άνοιξη ή έκθεσις τήν 25 Μαρτίου.

*

Ορίσθησαν υπό της Συγκλήτου ως άντιπροσωποί τοϋ ήμετέρου Πανεπιστημίου κατὰ τὰς έντός τοϋ έτους συμπιπτούσας έορτάς επι τῇ έκατονταετηρίδι τοϋ Έθν. Πανεπιστημίου της Χριστιανίας και τοϋ Μπρεσλάου, διά τό πρώτον ό κ. Φωκὰς κοσμήτωρ της Ιατρ. Σχολής, διά τό δεύτερον ό κ. Κ. Ράλλης κοσμήτωρ της Θεολογικής Σχολής.

*

Ο Βασιλεύς της Βουλγαρίας ένεκαινίασεν επισήμως τήν Βουλγαρικήν Έθνικήν Ακαδημίαν. Ο αριθμός τών Ακαδημαϊκών ώρίσθη εις 45 μέλη. Ο κ. Γκέσοφ εξελέγη πρόεδρος.

*

Νέα σχολή παρουσιάζεται επι της σκηνης εις τήν Γαλλίαν, ή σχολή τών ιδεών τοϋ ούναμισμοϋ. Τό έργον τοϋ Ιουλίου Ρωμῆς, ό «Στρατός εις τήν πόλιν», τοϋ όποίου τὰ πρόσωπα επι της σκηνης συμβολίζουν ώρισμένας ιδέας, έστῆθη υπό επιτυχίας.

*

Έκ Κωνσταντινουπόλεως
Έκκλησιαστική Μουσική.—Ο γνωστός πολυμαθής της πόλεως μας καθηγητής και βαθύς της Βυζαντινής και Εύρωπαϊκής μουσικής μύστης κ. Σταμ. Σταματιάδης προσήρμωσεν εις εύρωπαϊκήν τριφωνικήν μελωδίαν τό τροπάριον της Κασσιανής και τό «Σήμερον κρεμάται επι ξύλου», διατηρήσας ως βάση τήν Βυζαντινήν. Η μελωδία τοϋ κ. Σταματιάδου άποτελουμένη εκ τών τόνων αλτο, tenoro και μπάσο, άποδίδει όλην τήν Βυζαντινήν τών τροπαρίων τούτων μουσικοπαΐθειαν προσδίδει δ' επι πλέον εις αυτά διά τών λεπτοτέρων κωματισμών της εύρωπαϊκής μουσικής κάποιαν έντονωτέραν χαριν, διεισδύουσαν, συγκινοϋσαν βαθύτερον τήν ψυχήν. Η άρμονία τοϋ μετριοφρονηστάτου συνθέ-

του έχει τοῦτο τὸ ἰδιαιτερόν: ἐντείνει, ἀντὶ νὰ καταστρέφῃ τὴν βαθύτην κατάνυξιν τοῦ Βυζαντινοῦ ἤχου.
Σιβ.

*

Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἀπασχόλησεν εἰς μακρὰς, συνεχεῖς καὶ θορυβώδεις συνεδριάσεις τὴν Διπλὴν Βουλὴν. Κατόπιν ἐντόνων ἀγορεύσεων, ἰδίως ὑπὸ τῶν ὑπερμάχων τῆς καθαρουσύσης, ἡ Βουλὴ σχεδὸν δι' ὁμοψηφίας ἐδέχθη τὴν ἐν τῷ Συντάγματι ἀναγραφὴν διατάξεως, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ὡς ἐπίσημος γλῶσσα τοῦ Κράτους ἡ καθαρουσύσα, ἣτις οὕτω περιφρουρεῖται ἀπὸ πάσης παραφθορᾶς. Ἡ Κυβέρνησις παρὰ τὴν ἐκπεφρασμένην γνώμην τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ οὐκ ἐπεπιτενεῖ τοιαύτην διάταξιν, ἐξηναγκάσθη εἰς τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, πεισθεῖσα ὑπὸ τῆς ζωηροτάτης Πανελληνίου ἐξεγέρσεως. Εἰς τὰς Ἀθήνας διωργανώθη θορυβώδης συλλαλητήριον ὑπὸ τῶν φοιτητῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ὡς καὶ εἰς τὰς πλείστας ἐπαρχίας, ἀπειράριθμα δὲ ψηφίσματα σωματείων ἐστάλησαν πρὸς τὴν Βουλὴν, ὑπεραμνησμένων τῆς γνησίας ἡθ. γλώσσης. Οἱ μαλλιαροὶ ἐζητεῖσθαι τὸ τέλος, ἀποκρυβέντες πρὸς διάσωσιν ἀπὸ τῆς γενικῆς κατακραυγῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῆς καθαρουσύσης ἧς προΐστανται ὁ Οἰκ. Πατριάρχης, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ κ. Μιστριώτης, ὁ Πρύτασις τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ζολώτας, ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ Νομάρχης, ὁ πρόεδρος τῶν Συντεχνιῶν καὶ ἄλλα ἐξέχοντα μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας δι' ὑπομνήματος πειστικῶς ἐξέθηκε τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχει τὸ Γένος ἐκ τῆς διαστρεβλώσεως τῆς γλώσσης, ὑπὲρ ἧς ἐργάζονται ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ οἱ ἀντεθνικαὶ μαλλιαροί. Πρὸς τοῦτο συνέστη κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ καταγγελλόμενα περὶ ἐξετασεως τῶν ἀπαισίων μαλλιαρῶν, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ περιβάλλονται ἤδη τὴν δορὰν τοῦ δημοτικοῦ δῆθεν ἰδιώματος. Τόση εἶνε ἡ λαϊκὴ κάταφορὰ κατὰ τῶν μαλλιαρῶν, ὥστε ἔλαβον θέσιν ἐπὶ τὸ λεξιλόγιον τῶν ἔθρων. Ἡ λέξις «μαλλιαρός» θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὡς ἡ μεγαλειτέρα προσβολή. Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀνθρώποι αὗτοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὀμίλουσιν τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ!

*

Ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ, ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτῶν ὁ Λαυρέντιος Βροκίνης, γνώστης ἀκριβέστατος τῶν Κερκυραϊκῶν πραγμάτων, παντὸς μνημείου καὶ παντὸς ἐγγράφου ἀποκειμένου εἰς τὸ πλουσιώτατον ἀρχεῖον τῆς Κερκύρας, ἐν ᾧ εἰργάζετο ἀπὸ ἐτῶν ὡς βοηθός.

Ἐκτὸς ἄλλων διατριβῶν, ἃς ἐδημοσίευσεν κατὰ καιρὸς εἰς τὰς ἐγχωρίους ἐφημερίδας, ἐξέδωκε καὶ τὰ ἑξῆς βιβλία ἢ φυλλάδια: Βιογραφικὰ σχεδάρια τῶν ἐν τοῖς γράμματι, ὠραίας τέχνης καὶ ἄλλοις κλάδοις τοῦ κοινωτικοῦ βίου διαλαμπάντων Κερκυραίων εἰς δύο τόμους 1877—1884. Περὶ τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἐν τῷ Κερκυραϊκῷ ἄστεϊ Στοᾶς (Loggia) καὶ τῆς εἰς θέατρον μετατροπῆς αὐτῆς, 1663—1799 (φυλλάδι. ἐκδ. 1901). Ὁ ἐπὶ Ἐνετοκρατίας τειχισμὸς τοῦ Κερκυραϊκοῦ ἄστεως (1576—1588) καὶ ἡ Βασιλικὴ Πύλη (1892). Ἡ περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος ἐν Κερκύρᾳ ἀποικηρίας τῶν Ναυπλιῶν καὶ Μονεμβασιαίων (1905), Περὶ τῶν ἐτησίως τελουμένων ἐν Κερκύρᾳ λιτανειῶν τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ τῆς ἐν ἔτει 1716 πολιορκίας τῆς Κερκύρας, ἱστορικὴ ἐπιτομὴ ἐρασιθεσία ἐξ ἐκδομένου καὶ ἀνεκδότου ἐγγράφου (ἐκδοσις γ') Γ. Προσαλίνδου Ἀνέκδοτα χειρόγραφα ἀφορῶντα εἰς τὴν κατὰ τὸ δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας: βάντισιν τοῦ Ἀγγλοφιλῆλλονος κόμητος Γκίλφορντ (1879).

*

Ἐν Λεμεσῷ ἐορτάσθη ἡ τεσσαροκονταετηρίς τοῦ κατ' ἐξοχὴν Διδασκάλου τῆς Κύπρου Ἀνδρέου Θεμιστοκλέους.

*

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐκ μηνιγγίτιδος ὁ καθηγητῆς τῆς γλυπτικῆς ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ Λάζαρος Σῶχος.

Ὁ Σῶχος ἐκ γονέων γεωργῶν τῶν Ὑστερνίων τῆς Τήρου καταγόμενος, μείνας δ' ὀρφανός, ἐριγυρὸν ἐννεαετηῶς

Λάζαρος Σῶχος

εἰς Κων)πολιν, ἔνθα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν καλ. σχολὴν τοῦ Guilement. Ἐν Κων)πόλει ἐγνωρίσθη μετὰ τῆς οἰκογενείας Ζαρλίφη, ἣτις πολὺ τὸν ὑπεστήριξε. Κατόπιν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἐργασθεὶς ὑπὸ τὸν Δρόσσην καὶ τὸν Ἀύτρου. Τῷ 1881 ἐστάλη ὑπότροφος εἰς Παρισίους, δαπάναις τῆς κ. Ζαρλίφη. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ecole des Beaux Arts, πολλὰκις λαβὼν βραβεῖα εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς σχολῆς. Ἀπέτελε μαθητῆς τοῦ Mercié, ἔκτοτε δὲ ἔμεινεν διαρκῶς εἰς Παρισίους, ἐπὶ 14 ἔτη.

Μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπάνοδόν του, διακριθὴς καθηγητῆς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, διαδεχθεὶς τὸν ἀείμνηστον Βροδίων.

Ἐκ τῶν ἔργων του γνωστότερα εἶνε ἡ προτομὴ τοῦ Κοραῆ εἰς τὸ Παρισινὸν κοιμητήριον Montparnasse, ὁ ἀνδρὶς τοῦ Κολοκοτρώνη, λαβὼν βραβεῖον ἐν τῷ Ἑλλ. τμήματι τῆς Διεθνoῦς Παρισινῆς ἐκθέσεως τοῦ 1900 καὶ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Ρώμης. Ὡς καλλιτέρας τῶν ἔργων του θεωροῦνται τὰ δύο ἐπὶ τῆς βίσεως τοῦ ἀνδριάντος Κολοκοτρῶ η ἀνάγλυφα. Ἐκ τῶν ἔργων του ἐπίσης ἐβραβεύθη εἰς τὸ Παρισινὸν Salon τοῦ 1890 ἡ «Μοῦσα ἐπιτρέφουσα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν», κριθὲν τότε εὐμενῶς εἰς τὴν «Revue des Beaux Arts». Ἐν διαγωνισμῷ ἐβραβεύθη τὸ μνημεῖον τοῦ Βύρωνος, ὃπερ διεν ἐξετελέσθη. Πρὸς τούτοις εἰργάσθη τὸ μνημεῖον Ζαρλίφη, ὡς καὶ τὸ μνημεῖον Συγγροῦ, οὗ τὸ πρόπλασμα ἐν σμικρῷ ἀπειτάλῃ ἦδη εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς Ρώμης.

*

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις κατόπιν ἐγχειρίσεως ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ κορυφαῖος τῶν Ἑλλήνων σκητῶν καὶ πατριωτῶν. Ὁ Ἀν. Γεννάδιος εἶχεν ἔξοχα πλεονεκτήματα, ἀλλ' ἡ ἰδιορρυθμία του ἤμπόδισε νὰ χρησιμποιηθῆν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους. Διορισθεὶς Καθηγητῆς τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, συνεπέει τα-

ραχῶν, ἀπμακρίνθη ταχέως ἐξ αὐτοῦ, ἐγκατασταθεὶς εἰς Παρισίους. Ἐπολιτεύθη, ἐκτεθεὶς ὡς ὑποψήφιος βουλευτῆς ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ὁ κομματικὸς ἀνταγωνισμὸς ὑπερέσχευε πάντοτε. Ἀπελυθεις περὶ τῆς βελτιώσεως τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἀπῆλθε καὶ πάλιν εἰς Παρισίους, ὅθεν δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ὁ Γεννάδιος κυριολεκτικῶς ἐγόη: ευεν, ὅταν ἠγόρευε πρὸς τὰ πλήθη. Τὴν κηδείαν του, παρεκολούθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι, ἐνετάφισθη δὲ εἰς τὸ κοιμητήριον Père Lachaise.

Ἡ δεοποιίς Ἀγλαΐα Βυζάντη ἐν συνυλλῆ δοθεῖση ἐν τῷ Δημοτικῷ θεατρῷ διεκμήθη διὰ τὴν ὑπέροχον τέ-

Ἀγλαΐα Βυζάντη

χνην της. Ἀνεδελχθη κλειδοκυμβαλιστρια ἔξοχος, ἐκτελέσασα δυσκολώτατα τεμάχια. Περὶ τῆς συναυλῆς τῆς δεοποιήδος Βυζάντη θὰ γράψω ἰκινῶς εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος εἰδικῆ οἰνεργατίαι.

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀνατὸλ Φράνς συνεστήθη ἐν Παρισίοις ἐπιτροπὴ διὰ τὴν συλλογὴν ἑράνων πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν Ζὰν Μωρεῶς. Τῆς ἐπιτροπῆς μετέσχον ὁ ὄφνηπουργὸς τῶν Καλῶν Τεχνῶν Διζαρδὲν-Μπωμέτς καὶ πλείστοι λογογράφοι καὶ καλλιτέχναι. Τὸ μνημεῖον θὰ γένη ἐπὶ τοῦ γλύπτου κ. Αἰμιλίου Μπουρδέλ.

Ἰαυ ἐπιτυχῆς ἡ συναυλία τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ὁδείου κ. Μπουστιεντοῦ Ἐξετέλεσε ἐπὶ τετραχόρδον τὸ Concerto εἰς la mineur τοῦ Goldmark, ἐν andante καὶ μίαν σερενάταν τοῦ Scambati. Τὴν Jota Aragonesa τοῦ Σαραζάτε ἐπαίξε θανμάσια, ὡς καὶ τὴν Chaconne τοῦ Μπάχ, ἀριστοτέρημα τέχνης, ἐκτελέσας αὐτὴν ἀνευ συνοδείας πιάνου. Ἐπίσης ἀριστοτεχνικὰ ἐπαίξε τὴν Berceuse τοῦ Σὺι καὶ τὸ Moto perpetuo τοῦ Ries. Τὴν ἐπιτυχίαν συνεπλήρωσαν ἡ δεοποιίς Πασπάτη ἥτις ἐπαίξεν ἐπιτάκιος ὠρετα ἐπὶ βιολοντελλοῦ τὸ Adagio τοῦ Bargiel καὶ ἡ κυρία Βελονδίου ἥτις ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἀνείδωκε μετὰ τελειότητος τὴν ἑην nocturne τοῦ Αἰστ καὶ τὴν ballade εἰς sol mineur τοῦ Σοπέν.

Ὁ κ. Μπουστιεντοῦ ἐπαίξε μὲ ὄλωσ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, μὲ αἰσθηματικότητα καὶ εὐχέρειαν σπανίαν.

Νέον ἔργον «Ὁ πατέρας τοῦ τετόρου» κομωδία τριπρακτοῦ τοῦ Ι. Φορτζάνο παρεστάθη ἐν Φλωρεντία. Εἶνε μὲ πολλὴν εὐφύιαν καὶ λεπτότητα γραμμῆν.

Μανθάνομεν ἐκ Μονάχου τὰς προόδους τῆς Ἑλληνίδος κλειδοκυμβαλιστρίας ὄντος Θαλαΐας Παγιᾶ. Προσεχῶς θὰ δώσῃ δείγματα τῆς τέχνης της εἰς μεγάλην συναυλίαν ἐν τῷ Ὁδείῳ τοῦ Μονάχου. Τῇ συνοδείᾳ ὀρχήστρας μέλλει γὰ ἐκτελέσῃ τὴν Walzer τοῦ Brahms καὶ τὸ εἰς do mineur Concerto τοῦ Beethoven.

Περὶ τῆς συναυλίας αὐτῆς θὰ γράψωμεν προσεχῶς μολονότι γνωρίζομεν ἤδη ἐκ τῶν προτεσων τὴν μεγάλην της ἐπιτυχίαν. Τὸ παρελθὸν θέρος ἤκουσα τὴν δεσ. Παγιᾶ εἰς τὸ Μόναχον καὶ ἐξετίμησα τὸ τάλαντόν της.

M. I. A.

Εἰς τὸ Πονὶ γτὲ Ντόμ, ἐπὶ ἐδάφους ἀνήκοτος εἰς τὸ γαλλικὸν χωρίον Ἐσπανὲ, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίρια κολοσσταῖον ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶνε τὸ παραδοξότερον ὄλον ὑπὸ ἔποωιν κατεσκευῆς. δὲν εἶνε οὔτε χυτὸν, οὔτε γλυπτὸν, ἀλλὰ κατεσκευάσθη διὰ σιδηροπαγοῦς σκυροκοκονιάματος. Τὸ ἀγαλμα ἔχει ὕψος 15 μέτραν καὶ ἔχει ἐγερθῆ ἐπὶ βάθρου 8 μέτρων, ἐπίσης κατεσκευασμένου ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροκοκονιάματος. Τὸ ἀγαλμα καὶ τὸ βάθρον φαίνονται ὡσεὶ ἀποτελοῦντα μονόλιθον. Τὸ ὄλον βάρος εἶνε 80 τόννων.

Ὁ κ. Ι. Σαίφερ, ὁ διακεκριμένος καθηγητῆς τοῦ τετραχόρδου ἐν τῷ Ὁδείῳ Δόττινερ ἔδωκε συναυλίαν, καθ' ἣν ἐπαίξε μετὰ πολλῆς τέχνης συνθέσεις τῶν Tartini, Beethoven, Bruch καὶ Weniawski, συνοδοῦσης τῆς κ. Σαίφερ ἐπὶ κλειδοκυμβάλου. Ὁ κ. Σαίφερ διηρμήνευσεν ὄλα τὰ τεμάχια μετὰ σπανίας λεπτότητος καὶ ἀκριβείας.

Τὰ Ἀραβικὰ φύλλα ἀγγέλλουν τὸν θάνατον τοῦ Μωχάμετ Ἰομὰν ἢλ Ἀμπεντ, τοῦ μόνου Αἰθίοπος ποιητοῦ, ὅστις ἐνεθουοίαζε μὲ τοὺς στίχους του τοὺς ὁμοθυμῶνς του. Ὁ Αἰθίοψ ποιητῆς ἀπέθανεν ἐν μεγίστῃ πηνίᾳ, ἡ δὲ Ἀραβικὴ φιλολογία ἐν τῷ προσώπῳ του ἔχασε ἕνα τῶν καλλιτέσων της ἔργατῶν.

Βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ τετάρτη συναυλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, καθ' ἣν ἐξετελέσθησαν τέσσαρες συνθέσεις τοῦ Βάγγερ. Ὁ μέγας μουσοουργὸς ἀπεδόθη μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν. Ἐπαίχθη ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ «Δόεγκριν», ἡ romance de l' Etoile ἢ τοῦ «Ταυχούζερ», τὸ εἰδύλλιον Σίγφρηδ καὶ τὸ Maitres chanteurs de Nuremberg. Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Δόεγκριν ἐγράφη, ὡς γνωστὸν, εἰς διάστημα ἔξαιτίας (1841—1847), ὁ μῦθος δὲ πλήρης μυστικοπαθείας ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἀγγλον Graal. Τὸ προοίμιον, ὅπερ εἶνε σύμπυξίς τοῦ ὄλου συμβολικοῦ ἔργου, ἀποδίδει θανμασίως τὴν δύναμιν καὶ γλυκύτητα μιᾶς φιλοσοφικῆς ιδέας. Ἡ romance τοῦ Ταυχούζερ εἶνε ἐκκλησίς πρὸς τὸν πέραν τοῦ τάρου κόσμου διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ γνήσου περικαλύμματός της. Τὸ Maitres chanteurs ἀφορᾷ τοὺς ποιητὰς καὶ ψάλτας τῶν ἀστῶν. Ἡ ποίησίς των κυρίως ἠσχολεῖτο εἰς θέματα ἐκ εἰς ἄγλας Γραφῆς.

—Αἱ μαθητεῖαι τῆς ὀδικῆς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, κατόπιν ἐπιμελεστάτης διδασκαλίας ὑπὸ τῆς κ. Φερράλδη παρέστησαν ὄνο μονοπρακτοῦς ὀπερέττας τοῦ Ὁφμπαχ τὸ «Mariage aux lanternes» καὶ τὸ «Chanson de Fortunio». Αἱ λαβοῦσαι μέρος, πρῶτῃν φορὰν ὄλαι ἐμφανιζόμεναι εἰς θεατρικὰ ἔργα, ἐπαίξαν μὲ ζηλευτὴν φρονικότητα καὶ ἠθοποιίαν. Ἐψαλαν μὲ χάριν καὶ μὲ τέχνην, καταχεροκορηθεῖσαι ἐνθουσιωδῶς. Διεκρίθησαν ἰδίως ἡ δεοποιίς Ἐρασμίᾳ Ἀναστασιάδου ὡς χωρικός, ἡ δ. Λυμπεροπούλου καὶ ἡ κ. Σκέπερ ὡς χῆραι καὶ ἡ

δεσπ. Ξυνθάκη εις τὴν α' ὁπερέτταν, εις τὴν δευτέραν ἢ κ. Γιαννάρον παιζασα μὲ πολλὴν φυσικότητα, ἢ δεσ. Γεννάδη, ὡς ὑπάλληλος συμβολαιογράφου, ἢ μικρὰ Μαργαρίτα Ὀριγῶν ὡς μικρὸς κωμικὸς, ἢ Α. Δημητρακοπούλου μὲ τὴν ὠραία φωνὴν μεσοφώνου, ἢ Ἄννα Κάισαρη ὑψίφωνος, ἢ δεσ. Λυμπεροπούλου χαριτωμένη ὡς συμπτέτα, ἀπέδειξαν χαρίσματα λεπτοτάτης ὀποκρίσεως. Ἐψαλαν ὄλαι εὐμοῖφα, γλυκὰ καὶ εις τὴν α' ὁπερέτταν, ἀλλὰ καὶ εις τὴν β', τὴν καὶ δυσκολωτέραν.

— Ἡ πέμπτη συναλία τοῦ Ὁδείου ἐσημίωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουσε τὴν ἀρχαϊκῆς μεγαλοπρεπειας εἰσαγωγὴν τῆς « Ἀλκήσιδος » τοῦ Γλοῦκ, τὴν Suite τοῦ Μπάχ μὲ τὸ γλυκύτερον ἐν τέλει menuet, τοῦ ὁποῖου δικαίως ἐξητήθη ἡ ἐπαύλησις. Ἡ σειρά αὐτὴ ἀπὸ ἕξ μέρη συγκειμένη ἐξετελέσθη διὰ πλαγιαύλου καὶ ἐγγύθεν ὀργάνων. Ὁ πλογιαυλητὴς κ. Παπαγεωργίου συνετέλεσε πολλὴν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Κατόπιν ἐπανέλαβε ἡ ὀρχήστρα τοὺς « Meistersinger τῆς Νυρμ-βέργης » τοῦ Βάγγερ, μὲ τὸ δυσκολώτατον προοίμιον καὶ τὸ θανμάσιον ἐμβατήριον τῶν συντεχνιῶν. Ἐπαύθη τὸ προοίμιον τῆς γ' πράξεως τοῦ Ταρχοῦζερ καὶ ἐπερατώθη ἡ συναλία διὰ μιᾶς ραφιδίας τοῦ Λαλὸ, ἧις εἰκονίζει χωρικὴν ἐορτήν.

*

Συνέστη μετοχικὴ ἔταιρία διευθυνομένη προσωρῶς ὑπὸ συμβουλίου ἀποτελουμένου ἐκ τῶν κ. κ. Λαυράγκα, Μινδλερ, Ἀραβαντινοῦ, Τυπάλδου καὶ ἄλλων, ἧτις σκοποῦν ἔχει τὴν ἀνασύστασιν καὶ συντήρησιν τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ὡς καὶ τὴν ἴδρυσιν ταμείου συντάξεως.

Διὰ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐταιρίας ὀρίζεται ὅπως ἕκαστον ἔτος ἐνεργοῦνται διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν μελοδραμάτων, ἑλληνικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὑποθέσεων, τὰ ὁποῖα θὰ κρινῶνται ὑπὸ διεθνοῦς ἐπιτροπῆς μουσουργῶν. Ἐπίσης θὰ ἐνεργοῦνται διαγωνισμοὶ λιμπρέττων, ὡς καὶ μεταφράσεις τοιούτων, ὅπως δυνηθῆ ἢ Ἐταιρία γ' ἀποκτήσῃ δραματολόγιον ἰδικόν της, γνησίως ἑλληνικόν. Οἱ ἐπιτυχάνοντες ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς ἐκτός τοῦ βραβείου θέλουσι λαμβάνει καὶ μέροςμα ἐκ τῶν κερδῶν.

Τὸ μέχρι τοῦδε κατατεθὲν κεφάλ., ὁπερ θέλει χρησιμεύσει ὡς πυρὴν τῆς ἰδρυομένης Ἐταιρίας, ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 10 χιλιάδων δραχμῶν, πρὸς κάλυψιν δὲ τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκατῶν χιλιάδων δραχμῶν θέλουσιν ἐκδοθῆ 4 χιλιάδες μετοχαὶ ἕξ εἰκοσιπέντε δραχμῶν ἑκάστη.

*

Ὁ σοφὸς Ἀμερικανὸς γλωσσολόγος κ. Ριχάρδος Ὄργων, ὁ ἐπὶ μακρὰ ἔτη καθηγητὴς εἰς τὸ Oregon τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀπὸ τίνος εἰς τὸ Λονδίνον, ἔφθασε εἰς τὴν πόλιν μας. Ὁ κ. Ὄργων ἠσχολήθη ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη εἰς τὸν καταρτισμὸν ἑνὸς ὄλου πρωτοτύπου Λεξικοῦ τῶν Ἀμερικανικῶν λέξεων καὶ φράσεων. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο θὰ εἶνε τὸ σπουδαιότερον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων. Καίτοι ἡ διαφορὰ εἶνε πολὺ μικροτέρα, ἐν τούτοις ἢ Ἀγγλικὴ γλῶσσα διαφέρει τῆς ὀμιλουμένης ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν διέφερον ἢ ἀρχαία ἑλληνικὴ, ἢ ὀμιλουμένη ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ὀμιλουμένης τότε εἰς τὰς Συρακοῦσας καὶ τὴν Κόρινθον ἀκόμη.

Τὸ νέον Λεξικὸν τοῦ εὐπαιδέτου καθηγητοῦ κ. Ὄργων θὰ περιέχῃ 13,000 παραγράφους, ἐπεξηγούσας λέξεις καὶ φράσεις.

*

Ὁ πρόεδρος τῆς « Ἑλλην. καλλιτεχνικῆς ἔταιρείας » κ. Μερόπουλος ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐγένετο δεκτὴ.

— Ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἔταιρείας ἀπεφασίσθη ἡ ἴδρυσιν καλλιτεχνικῆς σχολῆς κυριῶν, ἧς ἡ διεύθυνσις ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Μαθιόπουλον. Ἡ σχολὴ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ὁδὸν Καραγεώργη 11.

— Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ὅπως γείνη σειρά διαλέξεων ἐπὶ καλλιτεχνικῶν θεμάτων.

*

Ὁ παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις συντάκτης τοῦ « Φιγαρώ » κ. Γεώργιος Μπουρντὸν ἔκαμε τρεῖς διαλέξεις, περὶ Ροστὸν, Μωρεῆς καὶ Μαίετριγκ.

*

Ἡ 1 Μαῖον ὀρίσθη ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Παναγινυπιακῆς ἐκθέσεως, πρωτοβουλία τοῦ ἐκεῖ Συλλόγου τῶν Ἑλλήνων βιομηχάνων καὶ τεχνιτῶν.

*

Εἰς τὸ ὄρατον Μουσεῖον τῶν Ὁραίων Τεχνῶν τῆς Βυδαπέστη: ὁ καθηγητὴς Βετούρα τῆς Ρώμης ἀνεκάλυψε εἰς τὸν πίνακα, μεγέθους δύο μέτρων, ὁ ὁποῖος μέχρι σήμερον ἔφερε τὸν τίτλον « Ἡ Παναγία μὲ τοὺς Ἄγιους » τοῦ Ἰωάννου Σάντη, πατρὸς τοῦ Ραφαήλ, ἐν ἔργον τοῦ περιφήμου Ἐθαγγελιστοῦ Πιάν Μέλετο ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τεχνίτης τοῦ Ραφαήλ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Μουσείου καθηγητὴς Παλάγκα βεβαίωσεν ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ εἶνε ἀληθής. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἀξία τῆς εἰκόνης καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως εἶνε ἔσπολογιστος.

*

Διὰ τῶν ἐκλεχθέντων νέων Ἀκαδημαϊκῶν Ἀργῦ ντὲ Ρενιὲ, τοῦ στροτηγοῦ Λαγκλουᾶ, τοῦ Λενὺ Κοσὲν καὶ τοῦ Ἀργῦ Ρουζὸν συνεληρώθησαν πᾶσαι αἱ ἔδραι τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

*

Εἰς τὸ « Πελυθέαμα » ὁ θίασος τῆς δεσπ. Μελπομένης Κολυβᾶ δίδει ἰλιαν ἐπιτυχεῖς παραστάσεις. Εἶνε ἡ

Μελπομένη Κολυβᾶ

πρῶτη ἐμφανισθεῖσα ἐν Ἀθήναις μὲ σαλβάρια εἰς τὴν « Εὐθύμον χίμαι », ἐπαύθη δὲ διὰ πρῶτην φοράν ἐπ' αὐτῆς τὸ « Ἀνοξιάτικο ἀεράκι ». Μετὰ τῆς δ. Κολυβᾶ συμπτέται καὶ τὸ ζεύγος Μουστάκα.

Ὁ «Σύλλογος τῶν Ἑρασιτεχνῶν» ἔκαμν εἰς τὸ foyer τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τὴν ἐμφάνισιν του διὰ προσεπερίδος, ἥτις, παρὰ τὸ μακρὸν τοῦ παραγράμματος, ἠκούσθη μετὰ πολλοῦ ἐνθ. ἀφύροντος. Ἡ δεσποινὶς Παπαχατζῆ ἀπήγγειλε τὸ «Παλὴ βιολί» τοῦ κ. Πολέμη καὶ τὸν «Ἀράπη» τοῦ κ. Δροσίνη μετὰ πολλῆς παραστατικότητος, ἡ δεσποινὶς Δαμαλά ἀπήγγειλε μετὰ ἡδυνάτου λυρισμοῦ τὴν «Lucie» τοῦ Μυσῆ, ἀποκάλυψις δὲ ἐκλεκτοῦ ταλάντου ὑπῆρξεν ἡ ἐμφάνισις τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος Δαμασκηνῆ, ἥτις εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Οὐγκὰ καὶ τοῦ Μωρεῆς ἀνεδείχθη εὐμοιροῦσα δραματικοῦ πάθους καὶ δυνάμειος.

Ἡ δεσποινὶς Στεφάνου ἔφαλεν ἐπιτυχῶς, ἡ κ. Νεργερόντη ἔπαιξε βιολί, ὁ κ. Bourdon ἔκαμε ἢ μᾶλλον ἀπήγγειλε διάλεξιν περὶ Μωρεῆς ὡς ἀρθρωποῦ καὶ ὡς ποιητοῦ, ἐπαίχθη ὑπὸ τῶν κυριῶν Ζέγγη καὶ Φωστήροπούλου, αἵτινες ὑπεκρίθησαν τελειότατα, ἡ κωμῶδία τοῦ Κουρτελίν «Tris chagrins», ἐπαίχθη ἐπὶ κλειδοκιμβάλου δι' ὀκτώ χειρῶν τὸ «Ἡρωικὸν ἐμβατήριον» τοῦ Σαῆνς, καὶ χορδὸς δεκαοκταμηνῆς, διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ ἑρασιτέχου κ. Ψαροῦδα, ἔφαλλε μέγχα ἐκ τοῦ μελοδράματος «Σαμῶν» καὶ Διλιδᾶ τοῦ Σαῆνς καὶ ἀπὸ τὴν «Μαριὰν Μαγδαληνῆν» τοῦ Μασσενί.

Ἡ προσεπερίδος τοῦ «Σύλλογου τῶν Ἑρασιτεχνῶν» ἀπέδειξε πόσα κεκρυμμένα ἰδιοφυαί ὑπάρχουν, αἵτινες ἂν οὐσιαστικῶς ἠσκόνητο θὰ ἐτίμων τὴν Ἑλλ. τέχνην.

*

Εἰς τὸ Βερολιναῖον θεάτρον «Τεῖνερ ντὲς Βέστενς» ἐδόθη νέα ὀπερέττα, ἡ «Ντι λούστιγεν Νιμπελδινγεν», μετ' ἡμιπρότερον τοῦ Ριδεάμου καὶ μουσικῆν τοῦ Ὁσκαρ Στράους.

*

Ἔως τώρα ἦτο γνωστὴ μία καὶ μόνη Τζοκόντα, ἡ ὄραιότατη καὶ ἐπὶ αἰῶνας θαυμαζομένη εἰκὼν τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι τῆς Μόννα Λίζας, συζύγου τοῦ Φλωρεντινοῦ Μεσσέρ Φραντζέσκο ντὲλ-Τζοκόντο, ἡ εὐρισκομένη εἰς τὸ Λούβρον ἐν Παρισίοις.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Πράδο, εἰς τὴν Μαρτίτην, εὐρίσκειται ἐκνεκρωμένη ἀπὸ πολλοῦ καὶ μία ἄλλη Τζοκόντα, ὁμοία καθ' ὅλα σχεδὸν πρὸς τὴν πρώτην, μετ' ἡν διαφορὰν οὐκ ἢ κόμμωσις τῆς φαίνεται κάτω ἀπὸ τὸν διαφανέστατον πέπλον τῆς καὶ τὸ φόντο τῆς εἶνε ἐντελῶς μαῦρον, ἀντὶ τοῦ τοπίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ βάθος τοῦ πίνακος τοῦ Λούβρου.

Ὡστε ἔχομεν δύο Τζοκόντας. Ἀλλ' ἐσχάτως οἱ καλλιτεχν. καὶ κύκλοι συνεκινήθησαν ἐκ τῆς ἀνακάλυψος μιᾶς ἄλλης Τζοκόντας, ὁμοιοτάτης πρὸς τὴν τοῦ Λούβρου, μετ' ἡν διαφορὰν, οὐκ ἢ τὸ τοπίον τοῦ βάθους εἶνε διαφορετικώτερον. Ἡ τρίτη αὕτη εἰκὼν εὐρίσκειται εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ ζωγράφου Καρρέ.

Μεταξὺ τῶν Γαλλικῶν καὶ τῶν Ἰσπανικῶν ἐφημερίδων προέκυψε φιλονεικία ὡς πρὸς τὴν προτεραϊότητα τῶν εἰκόνων αὐτῶν· ἐπικρατεῖ δὲ ἡ γνώμη οὐκ αἰ δύο τελευταῖαι εἰκόνες εἶνε ἀντίγραφα τοῦ ἐν Παρισίοις εὐρισκομένου πρωτοτύπου, ὀφειλόμενα εἰς τὸν χροιστήρα δεξιῦ μνητοῦ τοῦ Λεονάρδου ντὰ-Βίντσι.

*

Εἰς τὸ Λογῆνον ἐπωλήθη ἐσχάτως εἰς ζωγραφικὸς πίναξ τοῦ Τιτσιάνο ἀντὶ 750,000 φράγκων, θεωρούμενος ὡς ἐν ἑκ τῶν ὄραιότερων ἀριστουργημάτων τῆς γραφικῆς τέχνης.

Ἄξιον σημειώσεως εἶνε οὐκ ἢ πρὸ πενταετίας διὰ τὸ ἴδιον ἔργον δὲν προσεφέρθησαν εἰμὴ μόνον 52,000, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὡς βεβαίον καὶ ἑλλὰ προηγουμένα, οὐκ ἢ τιμὴ τῶν κλασικῶν εἰκόνων διαρκῶς αὐξάνει.

*

Ἀντήχησαν ἑλληνικὰ τραγοῖδια εἰς Λογῆνιον θεάτρον. Τὸ γεγονός ὀφείλεται εἰς τὸν Ἑλληνα Βασιλείου

Σιδερῆν μετ' ἄλλους ἐπὶ λαμπροῦς τραγουδιστὰς, ἐμφανισθέντας εἰς τὸ «Κολιζῶμ», εἰς τὸ ἴδιον δηλαδὴ Μιούζικ-Χώλλ, εἰς τὸ ὁποῖον παρατήρησεν ὡς ἄπλοον νόυμερον καὶ θὰ παραστήσῃ πάλιν ἡ Σάρα Μπερνάρ. Παρουσιάσθησαν ἐπὶ σκηνῆς μετ' ἑλληνικῆν ἐνδυμασίαν καὶ ἐτραγουδῆσαν 3—4 ἄσματα, τὸ πλεῖστον τοῦ Κόκκινου, ἐχειροκροτήθησαν δὲ παταγωδῶς καὶ ἐκλήθησαν εἰς τὸ προσκήριον τρεῖς.

*

Ἐν Καίρῳ ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Χε-διβικὸν θεάτρον ἡ «Ρέα» διευθύνοντος τοῦ συνθέτου κ. Σαμάρα τὴν ὀρχήστραν. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ἀκροατηρίου ἦτο ἀκράτητος.

— Πολὺν θόρυβον ἐπροκάλεσε τὸ νέον δράμα τοῦ Μπερνσταῖν παρασταθὲν εἰς τὴν «Γαλλικὴν κωμῶδιαν», τὰ «Υστερα ἀπὸ μίαν». Καίτοι δὲν παρουσίασε μεγάλην πρωτοτυπίαν, προσέκαλες βαθυτάτας συγκινήσεις. Ἀλλ' ἐξῆργισεν ἐκ μέρους τῶν ἀντισημεικῶν ἠγάρκασε τὸν Μπερνσταῖν· ἀποούρη τὸ ἔργον του.

— Τὸ δικαστήριον τοῦ Μιλάνου κατεδίκασεν εἰς δήμενον φυλάκισιν τὸν ἰδρυτὴν τοῦ Μελλοντισμοῦ Μαρινέτη διὰ τὸ μηδιστόρημα του Mafarka le Futuriste.

— Εἰς Παρισίους διοργανοῦται καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ γυμνόν. Ἡ ἔκθεσις εἶνε διεθνῆς.

— Ὁ ἀρχαιολόγος Χέρμαν καὶ ὁ φροντιστὴς Βιντὲ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου τοῦ Βερολίνου ἐφυλακίσθησαν, ἐπειδὴ ἐπώλησαν πολλὰ ἀντικείμενα ἀξίας τοῦ Μουσείου καὶ τὰ ἀντεκατέστησαν μετ' ἀπομιμήσεις ἰδίας κατασκευῆς.

— Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενήτηκοντα ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἑρρικού Μυρζῆ τοῦ συγγραφέως τῶν «Σκηνῶν τοῦ Βοημικοῦ βίου» ἀνηγέρθη ἡ προτομὴ του εἰς τὸν Κήπον τοῦ Λυξεμβούργου ἐν Παρισίοις.

— Εἰς τὸ «Gymnase» τῶν Παρισίων ἐδόθη νέα κωμῶδία τῶν Φλέρ καὶ Καβαγιέ, ὁ «Μπαμπᾶς». Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὴ. Τὸ ἔργον ἔχει παλλὰς κωμικὰς σκηνὰς.

*

Ἀπέθανεν ἐν Κων)πόλει ὁ διευθυντὴς τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» Σπυρίδων Καραγιαννίδης, ἐκ τῶν παλαιότερων δημοσιογράφων τῆς Κων)πόλεως.

— Ἐγγώσθη οὐκ ἢ ὁμογενῆς, μὴ θέλων γὰ γίνῃ γνωστὸν τὸ ὄνομά του, δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Α. Β. Ὑμ. τὸν πρὸν κλητὰ Νικόλαον ἐδήλωσε οὐκ ἢ δωρεῖται 250,000 δρ. πρὸς ἀνέγερσιν τῆς Ἐθν. Πινακοθήκης.

— Ὁ ἄθλος Ἀθηναίων ὠνόμασεν μίαν τῶν ὁδῶν τῆς πρωτευούσης— πύροδον τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους— μετ' ὄνομα τοῦ Ν. Γύζη.

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ ποιητὴς Πέτρος Ράιτη. Τὰ ποιήματά του καὶ ἐν δράμα— ἄτινα θὰ ἐκδοθῶν ὑπὸ τοῦ κ. Φέξη— ἔχον κάμη μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς φιλογλικοὺς κύκλους, εἰς οὓς τὰ εἶχεν ἀναγνώτη Ὁ θάνατός του ἀφίνει ἡμιτελῆ τὴν ἐκδοσιν τῶν ποιημάτων τοῦ Ἄϊνς, πλεῖστα τῶν ὁποίων, ἀμετάφραστα παρ' ἡμῖν, εἶχε μεταφράση.

— Τὰ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῆς Ρώμης ἑλλ. ἐκθέματα οὐσκαυασθέντα ἀποστέλλονται τὴν 15 Μαρτίου εἰς Ρώμην. Ἐνε ἔργα τὰ πλεῖστα ζωγραφικὰ καὶ τινα γλυπτικὰ.

*

Ἀφικνεῖται προσεχῶς ὁ μέγας μελοδραματικὸς θίασος Κεδιβιάλ, ἐξ Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν ἀποτελούμενος μετ' ἰδίαν ὀρχήστραν πολυόργανον καὶ θαυμάσια σκηνικά. Θὰ δώσῃ τρεῖς παραστάσεις, τὴν «Ρέα» τοῦ Σαμάρα, τὴν «Σαλώμη» τοῦ Στράου καὶ τὴν «Μπετερφλαί» τοῦ Πουτσίνι.

— Ὁ θίασος Φύρστ-Νίκα παίζει ἤδη εἰς Σμύρνην. Κατὰ τὴν θερινὴν περιόδον θὰ παίζῃ ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ θεάτρον Τσόχα.

ρικοί Γαλλικοί εφημερίδες «Ριφ» και «Σαλόν» θά λάβουν μέρος εις τήν έκθεσιν.

Εις τήν Ἱταλικήν φιλολογικὴν εφημερίδα «Le Cronache Letterarie» ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς κ. Camille Cessi δημοσιεύει ἐκτενὴ ἐπαινετικὴν μελέτην περὶ τοῦ Σπυρίδωνος Βασιλιάδου καὶ τῆς «Γαλατίας» του. Εἰς τήν μελέτην ταύτην ὁ ἔγκριτος Ἑλληνοεὐρωπαϊκὸς ποιητὴς εὐμενῆ μυσίαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Πανακοθήκης» κ. Δ. Καλογεροπούλου.

Ἀπέθανεν ὁ διάσημος Ἱταλὸς φιλόλογος Ἀντόνιος Φυγκατοῦρο. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρων μορφῶν τοῦ Ἱταλικοῦ Ἔθνους. Περὶ τοῦ θανάτου μεγάλου μυθοστοργράφου θά γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, δημοσιεύοντες ἅμα κριτικὴν περὶ τῶν ἔργων του ὑπὸ τοῦ Rageot.

Ἀπέθανεν ἡ Ἑλὴν Ἀρμιωτάκη, σύζυγος τοῦ μακαρίτου θιασάρχου Μιχ. Ἀρμιωτάκη. Ἡ θανοῦσα ἦτο ἀπὸ τὰς φιλοτιμοτέρας ἐργάτιδας τοῦ Ἑλλήν. θεάτρου, πρωταγωνιστήσασα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν.

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ*

Ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους ἡ Ἑλπίς Καλογεροπούλου, καταλιπούσα τὰς γλυκυτέρας τῶν ἀναμνήσεων καὶ τὸν εἰλικρινέστερον ἐνθουσιασμόν.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπῆρξε μία ἀποκάλυψις διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ὀλόκληρον σειρὰν ἀριστουργημάτων, ἀπὸ τῶν μεγάλων Ἱταλῶν τοῦ 17ου αἰῶνος, μέχρι τῶν Beethoven, Söhumann (hopin, Dvörak, ἐξετέλεσεν ἡ καλλιτέχνις μὲ ἐξαιρετικὴν maestria. Ποῖος θά λησμονήσῃ ποτὲ τὴν τρυφερὰν arietta τοῦ Pergolese, τὴν aria τοῦ—σοφοῦ προδρόμου τοῦ Bach—Scarlatti, τὴν aria τοῦ Βενετοῦ Caldara, τὴν λεπτὴν καὶ χρυσομένην Zingarella τοῦ Paiziello. Εἰς τὸ «Φθινοπωρινὸν ἄσμα» τοῦ Händel ἀπέδωκεν ἡ δις Καλογεροπούλου τὴν βαθεῖαν μεταγχολίαν καὶ τὴν βιβλικὴν ἔμπνευσιν διὰ τῶν ὁποίων διαπνέεται ἡ συμπαθητικὴ αὐτῆ μελωδία «L'air d'Alcina» ἐκ τοῦ γνωστοῦ μελοδράματος τοῦ Händel, ἐξετελέσθη ὑπ' αὐτῆς μὲ ἀληθῆ μεγαλοπρέπειαν. Διὰ τὸν «Sosie», τὸ δραματικὸν αὐτὸ ἀριστοῦργημα μεταξὺ τῶν lieder τοῦ Schubert, τί εἰμποροῦμε νὰ γράψωμεν; διὰ τὴν βαθεῖα παθητικὴ μελωδία «La jeune fille et la mort», διὰ τὴν «Marguerite au rouet», τὴν ὁποίαν περὶ ἡ Καλογεροπούλου (καὶ μὲ τί τέχνη!) σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀδιάφορον καρδιακὸν κτύπον, μέχρι τῆς μανίας τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἐνῶ ὁ κ. Wassenhoven ἀκολουθεῖ τὸν καὶ μὴν τῆς ὑφαίνων μὲ λεπτότητα καὶ χάριν εἰς τὸν ἀργαλειό, ἕως οὔτου κόπτεται ἡ κλωστή του—εἰς τὴν δυνατὴν τῆς φράσιν «ach! eis kuss» καὶ ἐπαναλαμβάνει—ἀφοῦ ἐνώση πάλιν τὸ μαλλί διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν του ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν παραφορᾶς καὶ ὀδύνης. «Le roi des Aulnes», τὸν ὁποῖον ὅλοι γνωρίζομεν, ἐξετέλεσεν ἡ ἑλληνίς καλλιτέχνις μὲ ὅλος ἴδιον τρόπον αἱ τραγικαὶ φωναὶ τοῦ τρομαγμένου παιδιοῦ, ἡ παρηγοριὰ τοῦ πατρός, ἡ προσπάθεια, ὅπως τὸ καθησυχάσῃ, ὁ δαιμο-

* Ἐυχαριστῶς δημοσιεύομεν κριτικὸν σημεῖωμα γράφον τὴν παρακλήσει ἡμῶν ὑπὸ διακεκριμένης καὶ γνωστῆς εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον δεσποινίδος, ἧς ἡ γνώμη ἔχει ἀναμφισβήτητον κῆρος, περὶ τῶν συναυλιῶν τῆς Ἑλπίδος Καλογεροπούλου.

Φερωδὺ

Ὁ ἠθοποιὸς τῆς Γαλλ. κωμωδίας, ὁ παγκοσμίως φήμη: Φερωδὺ θά δώσῃ τῇ 17 καὶ 18 Μαρτίου δύο παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον. Θά παῖξῃ δύο ἀπὸ τὰ

νέωτερα τοῦ Γαλλικοῦ δραματολογίου ἔργα, τὸ «Παγόνη» τοῦ Κρουαῶ καὶ τὰς «Μαριονέτ» τοῦ Βόλφ.

— Ὁ θίασος τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη παῖζει εἰς Αἴγυπτον, ὁ τῆς Κυβέλης εἰς Σύρον.

— Ἡ ὀπερέττα τοῦ κ. Παπαϊωάννου εὐρίσκειται ἤδη εἰς Βραΐλαν, καὶ κατόπιν θά τολμήῃ νὰ μεταβῇ εἰς Βιέννην ὅπως δώρῃ δύο παραστάσεις, τὸν Χόρ-Χόρ Ἀγᾶν καὶ τὸν «Μπότσαρη»

— Ὁ θίασος Ολιμονόμου—Καλογερίκου θά παῖξῃ τὸ θέρος ἐν Ἀθήναις, εἰς τὸ «Ἀθήναιον».

*

Ὁ Otto Puchstein, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀπεβίωσε.

Ὁ Puchstein ἠσχολεῖτο κυρίως εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας καὶ πλείοται πραγματεῖαι αὐτοῦ σχετικαὶ κομποῦσι τὰ γερμανικὰ περὶ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου. Ἡ περὶ τοῦ Ἰωνικοῦ κίονος πραγματεῖα αὐτοῦ, αἱ περὶ θεάτρον πολεμικὰ αὐτοῦ κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ Dörpfeld διατριβαί, αἱ περὶ Παρθενῶνος καὶ τῆς ζωοφόρου τοῦ ναοῦ μελέται του θά μείνωσιν ἐς αἰεὶ δείγματα τῆς εὐθυκρισίας τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς βαθείας γνώσεως τῶν ἀρχαιολογικῶν κανόνων τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἀλλὶ καὶ εἰς μνημειώδη ἔργα ὁ Puchstein δὲν ὑπελείφθη τῆς συγχρόνου κολοσιαίας παραγωγῆς.

Τὸ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Koldewey ἐκδοθὲν μέγα ἔργον αὐτοῦ «περὶ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ καὶ κάτω Ἱταλίᾳ ἀρχαίων ναῶν» θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστόν καὶ τὸ τελειότερον τῶν τοῦ εἶδους τούτου συγγρημάτων. Τελευταίως ὁ Puchstein ἠγείλω τῶν ἐπιτόμων μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν καρποφόρων ἐπιστημονικῶν ἐπιστημονικῶν τῶν σοφῶν Γερμανῶν εἰς τὰ ἐνδοτέρω τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διαμερίσματος, ἐρευνῶν καὶ ἀνακαίπτων τάφους, ἀνάκτορα καὶ ναοὺς τῆς χώρας τῶν πάλαι Χετταίων καὶ Βαβυλωνίων καὶ ἄλλων ἐκλιπόντων λαῶν. Συγγράμματα σχετικὰ πρὸς τὰς ἐν Baghaskioi καὶ Baalbek ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν αὐτοῦ διενεργηθείσας ἀνασκαφὰς ἐκτυποῦνται ἤδη, ἀλλ' ὁ ἀκαμπτος ἐρ-υνητὴς δὲν ἐπέζησε τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν.

*

Παράδοξος ἔκθεσις ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον ἐν Ριβόλι τῆς Ἱταλίας. Πρόκειται περὶ μεγίστης σατυρικῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν ὁποίαν θά ἀντιπροσωπευθῶσιν πολλὰ κράτη. Πολλοὶ σατυρικοὶ καλλιτέχναι τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρον θά μεταβῶν ἐκεῖ. Αἱ δὲ σατυ-

νιάδης δρόμος των (ό κ. Wassenhoven έπρεξε με τόσην δύναμιν, ώστε δεν θά ήδύνατο ώρισμένως νά επαναλάβη διά δεύτεραν φοράν τόν φοβερόν δρόμον του...) ιδίως ή άπελπισία του πατρός, όταν βλέπει νεκρόν τó παιδί του: «Das kind war todt!» βγάξει από τά βάθη τής ψυχής του μέσα εις ένα άηλιτισμένον βωβόν λυγμόν. Τί φοβερά έντύπωση! (Τήν μικράν αυτήν φράσιν ήκούσαμε πάντοτε εις ήσυχώτατο πιανίστιμο, ώς νά συνέβαινε σύνηθες γεγονός...) 'Επίσης θαυμάσια λέγει ή δις Καλογεροπούλου τόν «Roi des Aulnes» του Beethoven, όστις ύφ' όλας τās έπόψεις είναι άνώτερος και προγενέστερος τών του Schubert. Δέν ήξεύρω διατί νά μάς τόν στερήση. Είς τόν Mozart άποδίδει ή καλλιτέχνης όλην τήν τρυφερότητα, τήν λεπτήν αισθηματικότητα και ειλικρίνειαν του διδασκάλου του Salzburg. Τās δύο arie από τόν Noces de Figaro, air de Suzanne και «Mon coeur soupire (air de Cherubin) με τί χάριν δεν τās ειπε! 'Εκεί όμως ένθα φαίνεται τó βάθος του ταλάντου της είναι εις τήν «Adelaide», τó «Repentir» και τήν «Tombe obscure» του Beethoven. 'Ως Adelaide εινε ευγενής και discrete, εις τó Repentir σενάξει, πονεί διά νά ζητήσει συγγνώμην, εις τήν «Tombe obscure» νομίζει κανεις, ότι έχασε όλόκληρον τήν ψυχήν της, διά ν' ανακαλύψη μέσα εις τó σκοτεινόν αυτό βάραθρον τήν αίτιαν τής συμφοράς του Beethoven... Και ίσως τó κατώρθωσε! 'Ησθάνθη και ήγνώσε τόν συνθέτην τών έννεα Μουσών όπως όλίγοι. Μαζύ με τήν Γερμανικήν βαθύτητα προσέθεσε και τήν Γαλατικήν χάριν και άπλότητα. Εισεχώρησε εις τās σκέψεις του θείου κοιφού διά νά μεταφράση τήν άλήθειαν τήν όποιαν περικλείει τó μυστήριον τής ύπάρξεώς του—μολονότι ό Beethoven έλεγε «ούδεις θνητός θ' ανασύρη τόν πέπλον ό όποίος με σκεπάζει!»

'Από τόν Shumann ήκούσαμε «La vie et l'amour d' une femme» εις 8 μελωδίας κατά τās όποιās μία γυναίκα περνά άπ' όλα τά registres τής συγκινήσεως και του έρωτος διά νά κλαύση εις τó τέλος τόν θάνατον του αγαπημένου της: 'Η Καλογεροπούλου έθανματούργησε εις τó άριστούργημα αυτό, ό δέ Wassenhoven υπερέβη έαυτόν. Διά τó Chant funéraire de la Pologne, τó μόνον όπου εμπορούμε νά ειπωμε είναι ότι έχασαμε τόσα δάκρυα όσα και ό άτυχής Chopin, όταν έμαθε τήν δυστυχίαν τής πατρίδος του και έγραψε τó θλιβερό του μοτίβο επάνω εις τήν κορυφήν τής Montmartre.

Δέν μάς ύπολείπεται ή νά χαιρετήσωμεν τήν Καλογεροπούλου ως 'Ιριγένειαν με τήν λαμύδα ριγμένην εις τόν ώμον και τήν ελληνικήν ψυχήν της άνεβασιμένην εις τά χείλη. 'Ητο μία άποκάλυψις ως ήρωίς του Εύριπίδου, ένδαλμα του αρχαίου δράματος με τās ειλικρινεστέρως αρχιτεκτονικάς γραμμάς Το recitativo της ήτο ισχυρότατον, μεγαλοπρεπές, με χαρακτηριστικά και άπλότητα. 'Η επακολουθήσασα aria με τούς υπερηφάνους τόνους της, έκφραστική και ευγενής.

'Η Καλογεροπούλου έχει τήν ιδιοφυΐαν νά χαράττη τήν φυσιογνωμίαν τών ήρώων της, ακολουθούσα τó όραμα του έσωτερικού ιδανικού της. Προσέτι φύσις βαθύτατα καλλιτεχνική, συγκεντρώνει πλουσίως άνεπτυγμένας, τήν ποιήσιν, γλυπτικήν, ζωγραφικήν, εις έν σημείον—τήν μουσικήν! Δι' αυτήν ή ποιήσιν είναι τó σώμα, τó όποιον κατασκευάζει με τās τελειότερας τών γραμμών και θέτει τήν μουσικήν ως τήν ψυχήν του άριστούργηματός της. 'Αρκεί νά τήν άκούση κανεις νά τραγουδή ένα άπλουδν lied του Schubert διά νά δη πόσον έπιμένει εις έκάστην λέξιν και πόσον άναδεικνύει τó ποιήμα, διά νά εξήγηση τήν μουσικήν. 'Ιδού καλλιτέχνης διά Βαγνέριον έργον, μία τελεία Walkürrie, δαιμονισμένη Σαλώμη διά τόν Strauss. Τó μέλλον έχει πολλά νά μάς παρουσιάση—και τó περιμένομεν!

Πρός τó παρόν όμως, δυνάμεθα έν πλήρει συνειδή-

σει νά όμολογήσωμεν, ότι ή Καλογεροπούλου είναι μία πρώτης τάξεως concertiste, με μεγάλο temperament dramatique, με φλόγα, με άνεξαρτησίαν πνεύματος και έντελώς σύγχρονος. 'Ανήκει εις τούς ευτυχείς εκείνους λαούς, οι όποιοι δεν έχουν ιστορίαν, δεν έχουν στέμμα, δεν έχουν τίτλους, αλλά μόνον ισχυράν νεότητα, έμμορφία, αυτοπεποίθησιν, έγωισμόν και μεγαλοφυΐαν διά τήν εκπλήρωσιν ενός σκοπού εις τήν ζωήν!

Είς τās 'Αθήνας, ή υπερφυσική αυτή δύναμις του έσωτερικού της κόσμου, έκαμε καλλιτέχνας νά πονέσουν, νά κλαύσουν, νά πέσουν στα πόδια της διά νά πάρουν τó μυστικόν της!... Αυτό όμως τó μυστικόν, τó παράδοξον μυστήριον, είναι μόνον δι' αυτήν.

'Η Καλογεροπούλου είναι τόσον personnelle, ώστε ούτε θά δώση, ούτε θά πάρη ποτέ—διότι δεν χρεωστεί τίποτε εις κανένα!

'Η έξαιρετική άντίληψις και τó βαθύ ταλάντόν της έφώτισαν τόν όρίζοντα τής τέχνης της!

A. I. M.

Y. Γ. 'Ελημενίσασμεν τά δύο άριστούργηματα του Dvorak, τά όποια έτραγουήθη με τόσον 'χαράκιρα και charme ή δεσποινίς Καλογεροπούλου. Είς τά «κλέφτικα» άνέζησε τήν ψυχήν του άγνού 'Ελληνικού λαού άρωματισμένην από τά άγρια του βουτού λουλούδια...
A. M.

ΠΡΟΣΠΕΡΙΛΕΞ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,”

Κατά τήν δεκάτην τετάρτην προσπεριίδα, άνεγνώσθη τó έν τῷ παρόντι τεύχει δημοσιευόμενον διήγημα «Ein valeztraum», γραφέν υπό γνωστοτάτης 'Αττίδος δεσποινίς, ήτις δεν έστερεξε νά δηλώση τó όνομά της. 'Η δεσποινίς Βυζάντη εξετέλεσεν επί κλειδοκυμβάλου τρεις δυσκολοτάτας συνθέσεις, ό κ. 'Αλεξ. 'Αντωνόπουλος έπαιξεν επί βαρβίτου και ό κ. Λαπαθιώτης άνέκρουσεν επί κλειδοκυμβάλου.

Κατά τήν δεκάτην πέμπτην προσπεριίδα, ό κ. Σπ. Βανδώρος έπαιξεν επί τετραχορδου μίαν Romance του Μπετόβεν, ό κ. 'Αλ. 'Αντωνόπουλος δύο συνθέσεις επί βαρβίτου, ό κ. Μπανάος επί κλειδοκυμβάλου και ή δεσποινίς 'Γζούλια 'Αμπελά άπήγγειλε τó «'Αγαλμα» ποιήμα του κ. Γ. Δροσίνη και τó «Γέλοιο-κλάμμα» ποιήμα του κ. Α. Καλογεροπούλου.

Κατά τήν δεκάτην έκτην προσπεριίδα ό καλλιτέχνης κ. Βυρ Κοντόπουλος άνέγνωσε μελέτην αυτού περι συγκριτικής καλλιτεχνίας επ' ευκαιρία τής δεκαετίας τής «Πινακοθηκής», περι ής έν τέλει ώμίλησε, έξάρως τās ύπέρ τής τέχνης προσπαθείας του Διευθυντού αυτής. 'Η κ. Hinner έπαιξεν επί κλειδοκυμβάλου και οι κ. κ. Μαρσέλος και Βουγιουκλάκης άπήγγειλαν άνέκδοτα ποιήματά των.

Κατά τήν δεκάτην έβδομήν προσπεριίδα—ήτις ήτο και ή τελευταία τής έφτενινης περιόδου—ή δεσποινίς Έδγενία Ζωγράφου άνέγνωσεν άνέκδοτον διήγημά της επιγραφόμενον «'Η γαζία». 'Ο κ. 'Αλ. 'Αντωνόπουλος έπαιξεν επί βαρβίτου, ή δεσποινίς Βυζάντη επί κλειδοκυμβάλου, ό κ. Μαρσέλος άνέγνωσε επίκαιρον μελέτην του, ή κ. Αύρα Θεοδοσοπούλου έπαιξεν δύο συνθέσεις του κ. Καλομύρη, ή δεσποινίς Κωνσταντινίδου έψαλε και ό κ. Τζαβέλλας έμίλησεν περι τών προσπεριίδων τής «Πινακοθηκής». 'Ο κ. Α. Καλογεροπούλος ηΐχαρίστησε τούς μετασχόντας τών προσπεριίδων, και ή άπογευματινή παραταθείσα επί πολύ, έληξε υπό τās έγκαρδιωτέρας έκδηλώσεις επί τῇ επιτυχία.